

- 1) Orzeczenie komisji lekarskiej, powołanej przez Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych, celem stwierdzenia stopnia niezdolności powoda do pracy, nie może być zastąpione orzeczeniem biegłych w postępowaniu sądowym, ponieważ wyłącznie od jego wyniku zależy obowiązek Zakładu przyznania emerytury, a nie od wyniku orzeczenia biegłych sądowych.
- 2) Kontroli sądu podlega jedynie prawidłowość stosowania i wykonywania przez Zakład przepisów, lecz nie upoważnia sądu do zmiany lub uchylenia decyzji Zakładu pozostających w zgodzie z tymi przepisami.

Sąd Najwyższy w składzie:

Przewodniczący sędzia Sądu Najwyższego J. Hrobni
sędziowie Sądu Najwyższego dr Z. Bańkowski, St. Staszewski
przy udziale protokolanta aplikanta sądowego A. Rybaka
i prokuratora Sądu Najwyższego dr. A. Hołowczaka
na posiedzeniu jawnym dnia 9 stycznia 1936 r.
w sprawie Romualda Makomaskiego, powoda
przeciw Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń Wzajemnych, pozwanemu
o emeryturę
po rozpoznaniu skargi kasacyjnej powoda na wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 19 czerwca 1935 r., sygn. akt II CA 246/35

skargę kasacyjną oddala.

Uzasadnienie

Kasacji, opartej na podstawach kasacyjnych z art. 426 §§ 1 i 2 k.p.c.¹, nie można przyznać słuszności.

Pogląd zaskarżonego wyroku, że orzeczenie komisji lekarskiej, powołanej przez Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych, celem stwierdzenia stopnia niezdolności powoda do pracy (§ 73 rozporządzenia Rady Ministrów

¹ Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. - Kodeks Postępowania Cywilnego, Dz.U. 1930 nr 83 poz. 651.

z 2 kwietnia 1928 r., Dz.U. 1928 poz. 489²⁾) nie podlega kontroli w postępowaniu sądowym, jest trafny i prawnie uzasadniony.

Z zestawienia przepisów § 70, 73 oraz § 83 ust. 2 cytowanego rozporządzenia wynika, że pracownik Zakładu może być przeniesiony w stan emerytalny po pięcioletniej nieprzerwanej służbie i nabywa prawo do 40% zaopatrzenia emerytalnego pod warunkiem stwierdzenia przez zwołaną przez Zakład komisję lekarską trwałej niezdolności do służby spowodowanej kalectwem lub chorobą.

Istotną zatem przesłanką zaopatrzenia emerytalnego jest stwierdzenie przez komisję trwałej niezdolności do dalszej służby (§ 70 cytowanego rozporządzenia).

Orzeczenie komisji lekarskiej zwołanej przez Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych jest dla Zakładu wiążące i decydujące w kwestii przyznania emerytury (§ 73 cytowanego rozporządzenia).

Orzeczenie to nie może być zastąpione orzeczeniem biegłych w postępowaniu sądowym, skoro wyłącznie od jego wyniku zależy obowiązek Zakładu przyznania emerytury, a nie od wyniku orzeczenia biegłych sądowych.

Powoływanie się kasacji na przepis § 10 cytowanego rozporządzenia jest chybione, bo przepis ten, uznając dopuszczalność drogi sądowej dla sporów cywilnych wynikłych z zastosowania przepisów tego rozporządzenia, poddaje tym samym kontroli sądu jedynie prawidłowość stosowania i wykonywania przez Zakład dotyczących przepisów – lecz nie upoważnia sądu do zmiany lub uchylecia decyzji Zakładu pozostających w zgodzie z tymi przepisami.

Ponieważ Zakład odmówił powodowi przyznania emerytury na zasadzie orzeczenia komisji lekarskiej, przewidzianej w § 73 cytowanego rozporządzenia, przeto w tym jego postąpieniu w stosunku do powoda żadnego naruszenia lub błędnego zastosowania przepisów tego rozporządzenia dopatrzeć się nie można.

Zarzut zatem błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania prawa materialnego (art. 426 § 1 k.p.c.) jest chybiony – podobnie jak pozbawiony jest uzasadnienia zarzut pogwałcenia istotnych przepisów postępowania (art. 426 § 2 k.p.c.), gdyż pominięcie dowodów – z opinii biegłych na stan trwałej niezdolności powoda do pracy na odmienny wynik sprawy wpłynąć nie mogło.

Kasacja dla braku usprawiedliwionych podstaw kasacyjnych ulega oddaleniu (art. 436 k.p.c.).

[Przytoczone przepisy: art. 426 § 1 i 2, art. 436 k.p.c., § 10, § 70, § 73, § 83 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 kwietnia 1928 r. o stosunku służbowym, uposażeniu i zaopatrzeniu emerytalnym pracowników Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych, Dz.U. 1928 nr 51 poz. 489]

² Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 kwietnia 1928 r. o stosunku służbowym, uposażeniu i zaopatrzeniu emerytalnym pracowników Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych, Dz.U. 1928 nr 51 poz. 489.